

PERIÓDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y BITERBARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

ADELARDO LOPEZ DE AYALA.

Dominá l' alta comedia,
 com ningú l' ha dominat,
 ab sa ploma incomparable
 y ab son estil refinat.

Per més que la patria 'l plori,
 consagrantli etern recort,
 jamay pagarà 'l que valen
 sos inspirats versos d' or.

UN MICO EN TOTA REGLA.

No era de nit, ni tocavan las dotze en lo campanar de la Catedral, ni 'l sol de maig pintava las crestas de las montanyas vehinas, ni passava res de lo que acostuma á passar en lo comensament de totas las novelas.

Lo cas es rigorosament històrich y com á tal está despullat de circunloquis y fullaraca.

Se tracta d' una escena d' amor en la qual no hi jugan més que tres personas y un sol cor verdader.

Ella 's diu Pepeta, ell s' anomena Lluís, y l' altre personatge, que també es un *ell*, porta 'l nom de Prudenci.

Y ara aném al grà y deixém la fulla pèls aficionats.

En Prudenci va veure, no sè ahont ni sè quan, á la Pepeta. Véurela y quedarne enamorat com un pastanaga va ser tot hu.

Sense perdre un moment, y ab aquella constancia propia dels enamorats, lo bon jove va fer las averiguacions indispensables, y consensul de que la noya estava vacant, va agafar los trastets y li va escriure la carta següent:

«Senyoreta: L' he vista. Si tractés de ser bréu, no tindria ja necessitat de dirli res més. Basta ab dirli que l' he vista per ferli comprendre que l' estimo ab tot l' ardor de qu' es capás un jove de vinticinch anys, orfe de pare y mare y posseedor d' una fortuna bastant enrahonada, colocada en títols de la deuda consolidada interior.

»Es inútil que 's fassi la modesta. Sè lo que val, sè las brillantíssimas qualitats que l' adornan, perque he enrahonat ab lo porter de casa sèva y pèl curt interés de quatre pessetas m' ha fet tota

la seva biografia y encare m' ha contat, de més a més, varios enredos del veynat.

»Sí, simpática senyoreta: 'm consta que posseheix tot lo que un jove de bè pot buscar en una noya. Se que broda maravillosament al *céfiro* y al *realce*; se que fa flors artificials y fruytas bastant aproximadas á la veritat; se que executa traballs primorosos de ganxet y que hasta devegadas s' ha tret alguna mostra d' un gust excepcionalment delicat; se que ha fet varias alfombras de retalls y dos transparents de fil inglés; se que toca 'l piano ab verdader sentiment y que li es bastant familiar lo violí; se, per últim, que la seva instrucció es tant vasta com sólida, y que moltes vegadas los seus amantíssims papás han tingut de renyarla per massa aplicada y estudiosa.

»Ara bè; aquest cúmulo de circumstancias, unidas á una figura correctíssima formada per una cara indiscutiblement romana, un cos piramidalment petit y uns péus resoltament andalussos, m' ha impresionat de tal modo que 'm veig en lo cas de demanarli 'l seu cor, ab tota la perentorietat possible.

»Dónguimel, amable senyoreta, dónguimel, y será 'l més felís dels mortals lo seu apassionat

Prudenci Negre.

»P. D.—Tindrà la bondat de dirigir la contestació al carrer d' Espolsasachs, número 96, pis quint, porta segona.»

La nena, ab lo retrás acostumat en lo servey postal d' aquest país, va rebre la carta y...

Pero no cal dir lo que va fer y lo que va pensar: la carta següent nos ho darà á comprendre.

«Sr. D. Lluís Bosch.—Tarragona.

»Lluiset mèu: Hi rebut una epístola de un tal Prudenci, que á la quènta es un jove que s' ha enamorat de mí, en la qual, després d' una pila de cosetas bastant estrambóticas, acaba per demanarme 'l cor.

»Com jo no 'l tinch, porque ja sabs que fa temps que vaig donártel, poso dintre d' aquesta carta la del citat Prudenci á fi de que 'n fassis lo que 't sembli bè.

»Adèu; torna á Barcelona ben aviat y no t' olvidis ni un sol moment de la tèva

Pepeta.»

Era un dissapte al vespre quan en Lluís va rebre la carta de la seva xicota. En altre ocasió l' hauria omplerta de petons, estripant després la del original senyoret Prudenci.

Pero aquell dia estava de bon humor y un cop va haver mitj esborrat, petonejantlas, las ratllas escrites per la seva estimada, va volguer portarse com un home ab lo nou pretendent, donant á la seva epístola una resposta adecuada.

Y la resposta deya aixis:

«Sr. D. Prudenci Negre.

»Molt Sr. mèu: Després d' haver suferit la deguda tramitació, la seva inspirada y deliciosa carta ha arribat á las mèvas mans.

»Celebro moltíssim lo regoneixement que fa de las envejables qualitats que reuneix la senyoreta qual cor vosté preten, si bè, en honor de la veritat, dech dirli que s' ha entusiasmat tal vegada una mica massa.

»No negaré que la Pepeta broda alguna coseta; pero hi va molt poch á poch y dista molt de ser una professora. Ab tot, á mí m' ha brodat úl-

timament varios mocadors de butxaca y n' estich molt satisfet.

»Lo mateix dech dirli respecte á las flors y fruytas artificials que devegadas fa en sos ratos d' oci. Las rosas y 'ls lliris no 'ls fa del tot malament; pero las demès flors deixan una mica que desitjar. En fruytas, lo millor que fa son las pinyas y las castanyas.

»En lo del ganxet y las alfombras convinch ab vosté, com igualment accepto 'l seu judici sobre la seva educació musical.

»Ignorava fins avuy que la seva cara fos romana y hasta no deixan d' assaltarme alguns dupetes: en lo qu' está acertat es en sos judicis sobre 'l cos y 'ls péus de la senyoreta Pepeta.

»Anant ara al punt més important de la seva carta, y com á encarregat vitalici del cor de aquesta simpática criatura, dech manifestarli que dit cor está temps ha en lo mèu poder, y aquesta circumstancia priva á n' ella de poguerne disposar.

»Jo, per la mèva part, no estich disposat á cedirlo porque 'l necessito indispensablement pèl mèu us particular, tota vegada que jo vareig donar lo mèu á n' ella y no m' es possible viure sense un cor, ja sigui 'l d' ella ja sigui 'l mèu.

»Crech que aquestas explicacions lo deixarán completament satisfet y que desistirà de comprar ab los seus títols de la deuda un cor que no está en venda.

»Aprofita la ocasió pera oferirse de V. atent y S. S. q. b. s. m.,

Lluís Bosch.»

Tot lo demès que va venir se deixa al judici del lector.

Lo senyor Prudenci va llegir la carta del seu rival cinquanta ó seixanta vegadas y després se 'n va anar á trobar al porter de la casa de la Pepeta.

Ja poden suposar que va anarhi per ferse tornar las quatre pessetas que 'l diabólich porter li havia fet pagar pèls informes per ell proporcionats.

Y fins podém suposar igualment, que 'l porter no las hi volgué tornar.

A. MARCH.

CAP AL TART.

Prench la clau del terrat, y pujo uns quants esglahons. Ja hi són: ¡Es obert!... ¿Quí deu haverhi?... ¡Bravo! la Roseta que rega las flors. Vaig á demanarhi una.

—Roseta, si li demanés una de aquestas floretas, que tot y sent rosas, may podrán igualarse ab vosté, ¿me la donaria?

—De primer vull ferli una petita observació. Totas las rosas en general tenen espinas.

—Alto: no totas; al menos á las dugas que porta vosté en aquesta carona d' angelet, no las hi se veure.

—Sent aixís, una sola flor que 'm demana, 'm veig precisada á negarli... pero un pomel que jo li faré, nó...

—¡Ay que amable qu' es!

—¡Mirisel qu' hermós!... Li entrego, pero ab la condició de que jo mateixa tinch de posarli á la americana...

—Mil gracias.

—No hi ha de que darlas.

—Ja se 'n vá?
 —Si senyor... Encare tinch de posar en fresch la escarola; ab lo seu permís...
 —Estigui boneta.
 —Abúr.

Vet aquí una xicoteta que si jo no anés sempre pèl ditxós positiu... encara hi faria un cop de cap... ¡Pero es tant trist ser burro espatllat, y á mes á més, carregat de miseria!

¡Mare de Dèu, quina voladissa de coloms, y quina barreja!

¡Quins xiulets mare mèva, y quins picaments de mans!

—¡Apa aquí Grabat, dexa aná 'ls cap-frares!

—¡Qué 't pensas que soch tant ase com tú, beneit!

—¡Aixó tú, ximple, que perque t' hi declarat la guerra t' arrencas los cabells del cap!

—¡Fugiu... que are vè 'l pintado... perque tè trenta parells!...

No sè perque 'm sembla que aquets dos colomistas no acabaràn la festa en pau.

Aquella bona dòna del terrat del davant se coneix que deu volgué acabar la pesada; ¡ab quin delit ompla las bitllas!

Aquellas atléticas y ennegridas xumaneyas ¡quinas glopadas de fum que treuhen!...

¡Oh! y sembla que l' hi raqui remontarse: sas alenadas 's deixan conduhir pèl ventijol, tapant la vista de aquell xicot enfilat sobre la taulada, y que ja deu tenir totas las mans segadas de tant fer volar l' estel.

¡Ja estranyava jo que aquellas dugas donas de aquell terrat no 's disputessin!... Sempre las mateixas... ¡Oh!... ¿y total per qué? Perque la una tè bugada cada dilluns, y l' altra que la tè 'l dijous, li fa servir las cordas.

Ja se las compondrán.

Veyám, peguem un cop d' ull als terrats de planta baixa.

En lo del darrera hi ha 'l senyor Perico—guarda passeigs—ab la seva deria de sempre, donant segonet á las gallinas.

En lo del costat hi ha... dos deixebles de la escola de Romeo y Julieta.

Colocat darrera de aquets testos de flors podré observarlos, y sentirlos, sense ser vist.

¡Aqueix mano del art de tocá 'l piano 'n déu saber la prima! ¡Quina manera de fer corre 'ls dits!

Ella... ¡renoy quinas galletas tè més rojas! Sembla que la cosa está que... crema.

Are ella parla; escoltém lo que li diu.

—Te juro, Paco, que soch tant honrada com lo día que vaig neixe.

—¿Y es cert aixó Pauleta?

Oído, que 'l tema de la conversació tè més interés de lo que 'm creya.

—Tant cert com brilla l' sol.

Noya, has fet salat; ja fa més de un quart qu' es á retiro.

—Pero tú, Paula, no 'm negarás que cap home t' haja posat los dits á sobre.

—Aixó, no Paco, t' ho juro. Cap home m' ha tocat ni la punta del cabell.

¡Quinas butllofas me li clava, pobre Lázaro! Totas las donas son lo mateix. Si ell l' hagués vista com jo la vaig veure en l' últim ball de máscaras del Liceo... no li faria aquestas preguntas.

¡Qué dimontri li déu dir ell á cau d' orella, que ella 's torna tota roja, y 's posa tota dup-tosa?... ¡Ay, ay, ay, la cosa s' embolica! ¡Sos llabris ja 's tocan!... ¡Renoy quin petó me 'l hi ha

fet! Gayres com aquest se li menja la cara! Are se 'n van... ¡diantre! ¿ahont anirán?

La dòna de las bitllas ja ha plegat.

Las duas donas de las cordas se 'n tornan cap á baix dihentse las deu mil pestes.

Las xumaneyas ja no treuhen fum.

Los dos colomistas ja tenen los coloms tancats, y 'l victoriós diu al altre desde 'l colomar:

—D' aquets colls-blanchs, si 'n vols los ossos per donarlos al gos, vina á buscarlos demá en havent dinat, perque vuy ferlos ab arrós.

Al cel ja comensan á apuntarhi las estrellas.

Las campanas tocan á festa.

Las ratas-pinyadas y orenetas volan pressurosas en busca de insectes.

La enamorada parella surt del quarto dels mals endressos.

Los terrats y tauladas quedan deserts, y jo si no me enganyo sento que á casa poran taula y 'm cridan per aná á sopar.

Per lo tant si son servits...

PAU NOL Y SISTACHS.

A UNA NOYA.

Si tant gran no fos ta boca
 y tos ulls no fossin molls,
 tas orelas dos ventallas,
 tas galdas pans de crostóns,
 tos cabells cordas de viola,
 igual qu' un bombo ton cos,
 tos brassos sols dos flautins,
 tas camas dos llarchs bastons,
 y no fossis geperuda,
 xata, garrella y cap gros...
 y 't rentesis cada día
 cara, mans, clatell y coll,
 y caminessis ab brillo,
 y no parlessis á glops;
 bèn pentinada y vestida,
 encare á entrada de fosch
 podrias passar per noya
 d' aquellas que... ¡Dèu n' hi dò!

LL. MILLÁ.

La Garriga juliol 1886.

¡Adèu Valero y fins un' altra vegada! Los anys passan y tú 't quedas, y com que 't quedas, de segur que tornarás á la terra catalana, ahont ja sabs que t' estiman y t' admiran.

Despedida com la que vá tenir lo gran artista se 'n registran pocas. Son d' aquellas que fan venir las llágrimas als ulls als que las fan y als que las reben: sotragadas d' entusiasme que regiran lo cor y deixan perpetua memoria: ¡felissos los artistas que saben meréixelas y honra als pobles que saben proporcionarlas!

Calent encare 'l Teatro Ribas de las ovacions tributadas al mestre, son digne deixeble l' eminent Vico ha anat á mantenir aquell calor, donant un petit número de funcions en las quals desplega totas sas facultats artísticas. Vaig veure'l en *Hamlet*, y tant com vá agradarme l' actor, vá disgustarme l' arreglo de la producciò, pobre y deficient. L' autor del arreglo castellá no compren á Shakespeare: alló no es traduhir ni arreglar; es aixelar al geni.

... Escoltin ¿no 'ls ho deya? *El testamento y la*

LA RAMBLA DE FUSTA.

Ara la Rambla está á punt
per donarhi passejadas;
pero quan vinga l' hivern...
¡Dèu mèu, quinas relliscadas!

clave ha fet fiasco. Ni la lletra, ni la música, ni l' aparato van agradar gran cosa. Desde llavors casi cada nit s' estrena alguna pessa nova, d' entre las quals n' hi ha alguna de passadora, per més que 'l gènero lleuger propinat á petites dós-sis no satisfá, y aixó que 'ls actors fan tot lo que poden, y la García especialment s' esmera cantant cansons andalusás, que 'l teatro fins sembla una sucursal de Sevilla. Pero tot plegat es tant poca cosa... y aquí estém tant acostumats als bons bossins, que, vaja, un se 'n torna á casa desfallit de debilitat. En una paraula 'l gènero no ompla.

∴ Ab la reproducció de *La vuelta al mundo*, lo popular teatro del *Tivoli* ha tornat á cobrar aquella proverbial animació d' altres temps.

La obra, que fou donada á coneixe als barcelonins per la companyia del Arderius y que desde llavors ha sigut presentada per altrás companyias, y sempre ab éxit, ha obtingut en lo *Tivoli* la favorable acullida qu' era d' esperar.

En primer lloch lo públich s' hi ha trobat ab coneguts antichs y aixó sempre es agradable. En Colomé, la Mateu, en Puig, en Gil y alguns altres al trepitjar la escena després d' un llarch paréntesis, s' han pogut convence de que 'l públich los estima y que 'l seu talent y la seva laboriositat tenen y tindrán sempre admiradors.

Pèl demès, la obra está presentada ab l' esmero y propietat á que 'ns té acostumats l' em-

presa del *Tivoli*, y 'ls actors, cadascú per la seva part hi posan lo coll de debó, formant un conjunt més que regular.

Lo simpátich Colomer alcanza cada nit abundants aplausos ab las coplas del tercer acte, y 'l quadro final, ab lo ball que l' amenisa, corona dignament los esforços d' aquesta modesta y aixerida companyia.

Si 'l públich segueix prenentla com fins aquí, *La vuelta al mundo* alcanzarà gran número de representacions.

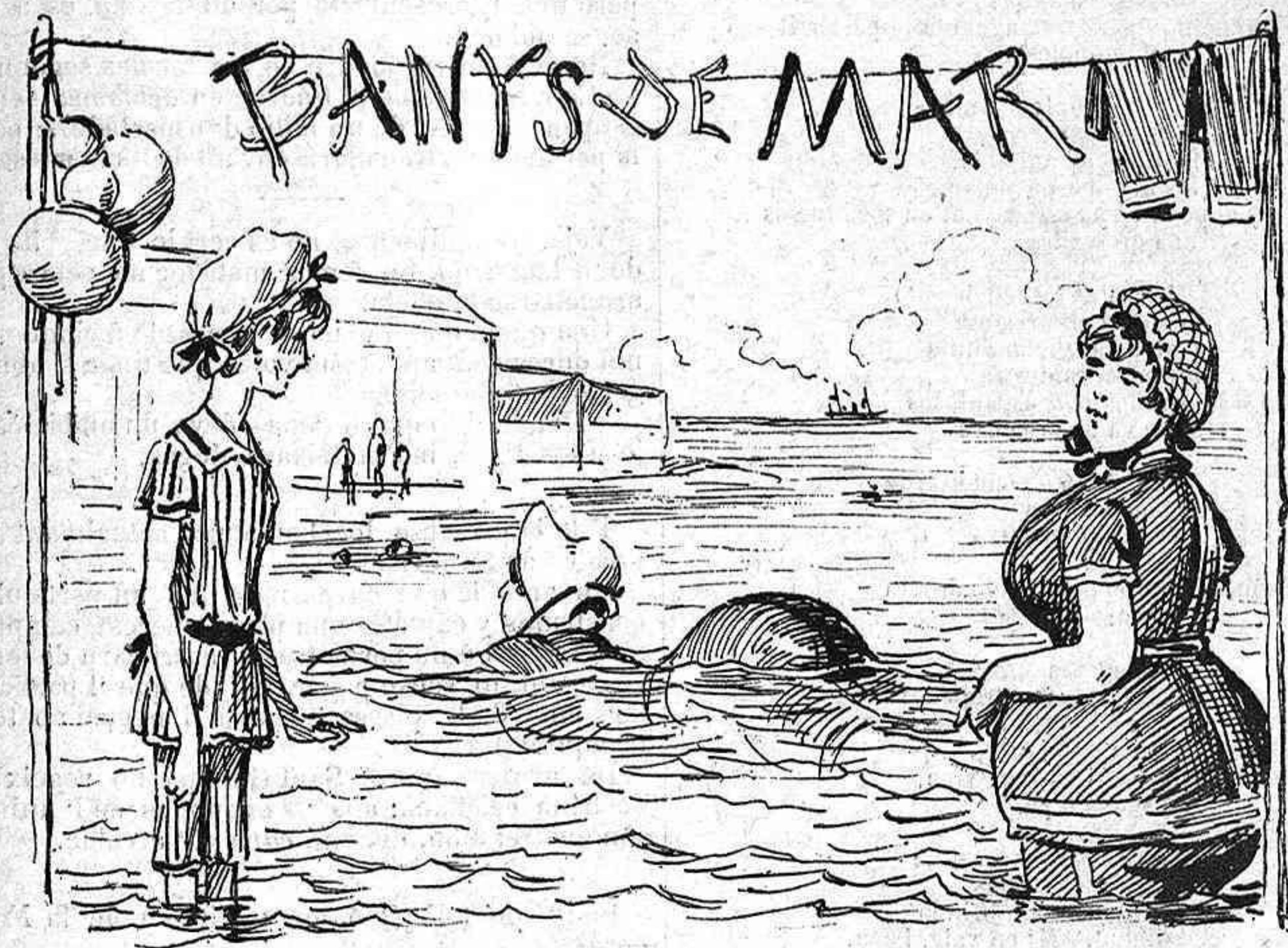
∴ Al *Circo Equestre* han reaparegut las simpáticas y aplaudidas xilofonistas y 'l públich las ha rebudas ab lo mateix agrado que l' any passat.

Mr. Onzalo, artista que ha debutat de fresch, fa difícils y arriscats treballs en un aparato compost de alguns trapecis y argollas y reb també moltíssims aplausos cada nit que treballa.

No hi donguin voltas: es molt difícil trobar un empresari més intel·ligent y coneixedor del públich de Barcelona que 'l Sr. Alegria. ¡Qué volen que 'ls diga! Fins lo seu nom alegra.

N. N. N.

Al cim d' una roca
de tétich aspecte

¡En lo món sempre aixís passa!
Uns per poch, altres per massa.

—¿Qué 'm crida?
—¡Sí senyora: 's descuyda 'l dallonsus postís!

voltada de marges
sarsals y malesas
hi ha un *fulano* que aguanta impertèrrit
la pluja molesta...

De prompte s' anima
rebusca per terra
febrós y ab angúnia,
los ulls li espurnejan,
y al poch torna estrenyent en sos brassos
una grossa teya.

Llavoras frenétich
la encen ab prestesa
y ab goig, y blandintla
furios en sa destra
tot llensant *alarits* espantosos
s' en va de la penya.

Pro al 'ná á comensarne
sa boja carrera
li surt... ¡una dona
bastant joveneta
que agafantlo pèl bras lo detura
y li diu:—Espèrat!

¿Ahont vas *insensato*?
¿Ahont vas gran trapella?
¿No véus, ¡ay! que 't mullas
de mala manera?
Vina, doncas á casa, si, vina,
y apaga la teya.

Pro l' home insensible
ó sòrt á sas queixas
fuig d' ella d' un brinco
tot dihent:—M' en vaig, Pepa,
á... cassar caragols per nosaltres
y... ferlos ab séba.

J. LAMBERT.

Corran noticias alarmants. Se diu que á Sans
s' ha alsat una partida y que fins á la plassa dels
Arrieros de Barcelona, s' ha presentat una dot-
zena d' homes armats, y tot desseguit la bolsa
baixa, y 'l quatre per cent interior pert un enter.
¡Mare de Dèu aquesta bolsa, y quin estat de sa-
lut més delicat!

Fins lo vol de una *guatlla* la costipa.

Al últim s' están repartint las medallas y diplo-
mas á las personas que van distingirse durant l'
epidemia del any passat.

Ja era hora.

Un any s' ha necessitat per acunyar aquestas
medallas. ¡Un any!

Y aixó que las medallas son de plata y de
bronze, segons diuen.

Casi tant s' hauria valgut que las haguessen
fetas d' esclofolla de tortuga.

Rossi, l' eminent actor italiá está á punt de
publicar las sévas memorias.

Hi ha en la vida del gran artista detalls y ras-
gos que 'l pintan de cos enter.

Citémne un.

Lo rey Lluís de Baviera, 'l gran protector de
Wagner, que are últimament, després de perdre
la rahó acaba de suicidarse, trobantse á Mónaco,
ahont també se trobava en Rossi, va escriureli

una carta, invitantlo á donar una representació;
pero una representació per ell tot sol, es á dir
sense públich.

Rossi li va respondre en los termes següents:
«Cap inconvenient tindria en declamar sense
estipendi davant de un milió d' espectadors; pero
ni per un milió treballaria davant de un home sol.»

Vaja, tranquilísinc: no es cert lo que s' ha dit
de 'n Lagartijo. Lo famós matador no pensa per
are tallarse la queta.

Una queta que li dona de quaranta á cinquanta
mil duros cad' any ¿cóm volen que tinga l' abne-
gació de tallársela?

--Donantli lo que li dona—deya un ambiciós—
jo si fos d' ell, me 'n deixaria dugas.

Tota la premsa local s' ocupa actualment del
arcalde de Sant Gervasi.

Un arcalde que ha permés que un particular
construhís y explotés una plassa mercat, compro-
metentse ell á no permetre qu' entri carn de fora,
ni pagant, ni sense pagar, á fi de que 'l particu-
lar, amo de la plassa, pugua fè 'l negoci ab tota
tranquilitat.

De manera que á Sant Gervasi no regeix la
doctrina cristiana: allá 'ls enemichs de l' ánima
son quatre: món, dimoni, *carn* y l' arcalde.

Bè ¿y qué tal? ¿Qué me 'n diuen de la *Fra-
gosa*?

Es guapa y bona moxa: aixó no pot negarse.
Quan va sortir diumenje á la plassa al frente de
la quadrilla, va emportarse'n un gran espatech de
aplausos.

Pero un cop se va veure al davant de la bade-
lla... ¡Ay la mare! Allá van ser los apuros. ¡Ab
quin gust hauria cambiat la muleta y l' espasa pèl
panillo y las agullas de fer mitja!...

Y una vegada que tractá de saltar la barrera,
no se 'n va veure poch de amohinada. Sense dur
faldillas, semblava que 'l recort de las faldillas
l' entrabanqués.

Un consell, Sra. Fragosa: ¿me vol creure á mí?
Tallis lo monyo.

Ab lo títol de *Errá 'l tiro* acaba de veure la
llum pública una joguina en un acte y en vers,
original de D. B. Sanromá, estrenada ab éxit en
lo Teatro Principal de Reus, á primers de juny
últim.

L' autor ha tingut l' amabilitat de remétre'm
un exemplar, y jo, desde aquí li dono las més ex-
pressivas gracias.

Al Volapük, aquella llengua universal que ha-
viam de parlar tots per entendre'ns, desfent de
una vegada la gran confusió provenient de la
Torre de Babel, ja li ha sortit una llengua rival,
que porta 'l títol de «Nal-bino.»

¡Y vingan llengüas universals!

Ja veurán com seguint per aquest camí cada
home se 'n farà una d' expressa porque l' home
es anárquich per temperament y per naturalesa.

—Bè ¿y vosté que me 'n diu D. Cirilo? vaig pre-
guntar aquest dia á un filólech molt entés. ¿Quina
llengua li agrada més? ¿Lo Volapük ó 'l Nal-
bino?

—La de tocino ab naps, me va respondre.

Allà van uns quants anuncis, extrets dels periòdichs locals.

Lo següent procedeix del *Brusi*.

«MATRIMONIO.

«Un caballero de 35 años con un capital de 25,000 duros desea encontrar una señorita bien parecida y de buena conducta. Las cartas con las fotografías á fulano de tal, etc., etc.»

Pero home de Deu, encare que tingui 25,000 duros, jo trobo que desde 'l moment que vol que la nuvia siga guapa y li demana 'l retrato, vosté deuria publicá 'l seu en los periòdichs, á veure si alguna se 'n enamorava.

D' altra manera 's dirá que la noya 's casa, no ab vosté, sino ab los 25,000 duros.

Suma y segueix:

«Un caballero de industria, se asociará con una señora de capital. Tal carrer, tal número, etcétera, etc.»

Un altre:

«*Sonámbula*. Recibe de 9 á 12 y de 3 á 6. Carrer tal, número tal, etc.»

Aquets dos si que no desmenteixen la seva procedencia. Son dos anuncis que hi extret... si, senyors; sí: del *Diluvi*.

Un *caballero de industria* y una *sonámbula* que no es la de 'n Bellini, ni molt menos, ahont havian de acudir sino al *Diluvi* á anunciar la seva especialitat?

Las ratas continuan fent de las sévas pèls al rededors del *lago del Parque*.

Un periòdich va proposar que s' hi coloquessin gats per exterminarlas; pero resulta que com las ratas son més en número y molt més grossas que 'ls mateixos gats, aquests pagarian la *patenta*.

Un altre periòdich se decideix pèls gossos bull-dochs.

Pero aquests protestan indignats, en nom de la rassa canina.

«Mientras D. Francisco 'ns fassa anar ab bos-sal y collar per tot día; mientras no 'ns concedeixi 'l dret natural de transitar ab tota llibertat, sense llas ni carretó que 'ns amenassi, si l' arcalde tè ratas, que se las esquivi.»

Los inglesos, desde que, segons sembla, s' ha trobat la direcció dels globos, están que no dormen.

¿Cóm s' ho farán per evitar que 'l día menos pensat una esquadra de globos aerostátichs los baixi dels núvols y se 'ls fiqui impensadament sobre de casa?

Aixó es un mal de cap.

Perque ells, habitants de unas islas, no están disposats á perdre las ventatjas que 'ls dona la seva situació geográfica.

Per aquest motiu, quan se tractava de fer un túnel submarí, pèl canal de la Mancha, van oposars'hi resoltament.

Pero are, ab los globos ¿qué farán per contrarestar una invasió aèrea?

Jo no veig més que un recurs: que coloquin l' Inglaterra, l' Escocia, l' Irlanda y 'l País de Galles, sota un gran globo de cristall.

Globos contra globos: *similia similibus...*

Del natural:

Un pagés passa per la Rambla y s' adona de una criatura, filla de una casa bona, que va ab un vestit de seda molt elegant guarnit de llassos y de blondas, y ensenya las camas, unas cametas deliciosas.

—Tafoy, tafoy de barcelonins, exclama 'l pagés gratantse 'l cap. Vet aquí que tot s' ho gastan ab galindaynas y després ni quartos los quedan per comprar unas mitjas de criatura.

En un establiment de banys. Un jove corrido conversa ab una senyoreta que busca nuvi.

—¿Vosté es casat? pregunta ella.

—No, senyoreta.

—Pero suposo que haurá vingut aquí á veure si 'n troba una que li agradi.

—No, senyoreta.

—Bè; pero un día ó altre 's casará.

—No, senyoreta.

—Donchs digui que si tothom feya com vosté 'l mon s' acabaria.

—Aixó si que no, senyoreta.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*E-mi-li-a-na*.
2. ID. 2.ª—*A-na-gra-ma*.
3. ANAGRAMA.—*Paco-Capó-Poca-Copa*.
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Lloret de mar*.
5. ROMBO.—

T
D I T
D A B A N
T I B U R O N
T A R D E
N O E
N
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Evaristo*.
7. CONVERSA.—*Setanta vuit*.
8. GEROGLÍFICH.—*Entre rius y pous aygua segura*.

XARADAS.

I.

—¿D' hont vens tant corrents, Roseta?
 —Vinch de casa la *Hu-tercera* de comprá un *tot* de pesseta per encárrech de D. Pere.
 —Y la *Quarta-hu*, ¿cóm está?
 —Per are molt bè, Roseta, mira ahí un *hu-dos* comprá costantli mitja pesseta.

TRUJOLS.

II.

Un día que feya lo sol molt *primera dos-invers* portava á la má en Corbera, y á un xicot molt pillo que 'l va fè enfadá ab rábia l' ampolla, pèl *tot* li tirá.

J. ASMARATS.

ENDAVINALLA.

Al istiu tothom me vol, y al hivern ningú 'm fa cas, puig só al istiu un consol y al hivern sols un embrás. Totas las donas á mí

